

δημοτελείς εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ἐλευθερίας διὰ τοὺς ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλήνας.

Μία δεσποινίς, ὡραία, ἀλλὰ ὀλίγον φιλάργυρος, ὡς αἱ πλείους τῶν δεσποινίδων μας, ἀκούσασα τὴν εἰδησιν, ἀμέσως ἐξ ἐνστίκτου εἶπε.

— Νὰ τὸ ξεύρουμε νὰ μὴ μαγειρεύσουμε ἐκείνην τὴν ἡμέρα.

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἡ κίνησις ἡ ὁποία γίνεται περὶ τὸ δειλινὸν ἐκάστης Κυριακῆς ἀνὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, τόσον πληκτικὴ ἐν τῇ ἀφορήτῳ μονοτονίᾳ τῆς, μὲ ἡνάγκασε προχθὲς νὰ ἀπομακρυνθῶ κατασκοπωμένος, ἀναμασσῶν μεταξὺ τῶν χειλέων μου εἰς ὕψος κωμικοτραγικὸν τὴν φράσιν: μ' ἐπίασεν ὁ κόσμος! ὡς θὰ ἔλεγον ἐντὸς πλοίου μ' ἐπίασεν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ περίεργον! μετ' ὀλίγον ἡ κίνησις ἐκείνη, μικρὸν παραλάσσουσα, ἀπὸ τῆς πλατείας εἰσρέουσα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἀπὸ τὰ ἀλώνια μετατιθεμένη εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἀπὸ ἀλωνίσματος μεταβαλλομένη εἰς παρέλασιν, ἀποβάλλει δι' ἐμὲ πᾶσαν ἐνόχλησιν, καθισταμένη ἀπολαυστικὴ. Τότε μ' ἄρσσει ν' ἀνακατώνωμαι μέσα εἰς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, πρὸ τοῦ ὁποίου ὀλίγῳ πρὶν ἤσθανόμην ἀκάθεκτον διάθεσιν νὰ τείνω τὰς πυγμὰς μου εἰς γρονθοκοπήματα· τότε συνωθῶμαι νωχελῆς καὶ συνωθῶ καὶ ἀμερίμνως ὑφίσταμαι τὰς προστριβάς καὶ τὰ πατίματα, δίχως νὰ φροντίζω νὰ στρέφω ἑαυτὸν ὡς πηδάλιον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ μὴ ναυαγῇσω προσκόπτων κατὰ σκοπέλων, ἔστωσαν

καὶ οἱ ἄβροσαρκιώτεροι καὶ οἱ ἡδυπαθέστεροι. Τότε εἶμαι ὁλως τρυφερά σιωπῇ, ὅς νύφῃ βαρέος τουμπεκί· τότε ἀπὸ τοῦ ἐνοικίου μου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπλήρωσα, καὶ ἀπὸ τῆς μονογενεοῦς δραχμῆς τῶν θυλακίων μου, ἡ ἐπαναστάτις μνήμη μου μεταπηδᾷ εἰς τοὺς τρυφερωτέρους στίχους ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε εἶχον ἀποστηθίσαι, καὶ εἰς τὴν ἀποῦσαν ἀγαπημένην μου.

* *

Εἶναι ἀξιοθέατος ἡ μακρὰ ἐκείνη ἄλυσσος ἡ ἀρχομένη ὅπου τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου καὶ λήγουσα πρὸ τῆς ἰδοῦ Αἰόλου, ἔυθα μερίζεται· ἂν τύχῃ νὰ συναντηθῶ μετ' ἐκείνης, χωρὼν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἕκαστον ζεύγος, ἕκαστος ὁμιλος παρερχόμενος, ἐκτιλύσσεται εἰς τὸ πνεῦμά μου ὡς κόκκος μοσχάτου κομβολογίου εἰς τὰς χεῖρας ρεμβάζοντος Ἀνατολίτου. Καὶ εἶμαι διατεθειμένος νὰ συγχωρήσω καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐκείνην μούμιαν, ἥτις μόνον τὴν Κυριακὴν ἐπιδεικνύει πολύτιμον τὴν παρουσίαν τῆς, καὶ τὸν πεντηκοντάδραχμον γραφίσκον, ὅστις δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ ᾖ τὸ τρυφερόν του λογάκι πρὸς πᾶν διαβαῖνον θηλυκόν, καὶ τὴν γελοῖαν ἐπαρχιώτισσαν, κινητὴν βιτρίναν χρυσοπωλείου, καὶ τὸν πετεινομούalon νέον, πληρώνοντα τὴν ἀπαράμιλλον κομποτρέπειαν τῆς περιβολῆς του ἀντὶ διηνεκοῦς τυροφαγίας, καὶ τὴν ἀναιδῆ σεισοπυγίδα, ἀναιδῆ μορφὴν, ἀλλὰ τόσον ἀντιπαθῆ καὶ βρωμεράν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ ἀδεξίως ἐπερριμένου φιμυθίου τῆς. Πρὸς τοὺς ὀλίγῳ πρὶν τυράννους μου ἐν τῇ πλατείᾳ τρέφω εὐαγγελικωτάτας διαθέσεις, καὶ σκέπτομαι τότε ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πλήρεις συγκαταβάσεως πρὸς τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων ἡμεῖς οἱ τόσῳ τυφλοὶ ἢ τόσον ἐπεικεῖς πρὸς τὰς ἰδικὰς μας.

* *

ἤκουεν, ὡς φαίνεται, τὰς λέξεις ταύτας, ἂν καὶ δὲν προσεῖχε. Βεβαίως, παράλογον φαίνεται ὅτι λέγει ὁ ἄρρωστος αὐτός. Ἀλλὰ ποῖος εἰξεύρει ἂν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν; Καὶ ἂν ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε παράλογος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν λέγουσι ποτὲ οἱ φρόνιμοι καὶ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὴν ὁμολογοῦσιν οἱ μεθυμένοι, οἱ τρελοὶ, οἱ ἄρρωστοι καὶ τὰ μικρὰ παιδιά.

Καὶ συνεδαύλισε τὸ πῦρ.

— Ἦθελα νὰ τοῦ ἐμπήξω τὴν μάχαιράν μου εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπανέλαβε καὶ πάλιν ὁ πυρέσσων. Ἀλλ' ἐκεῖνος μοῦ ἐβύθισε τὸ γεταγάνι εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Μ' ἐφόνευσεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν. Μ' ἐφόνευσεν εἰς τὸν νῦν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα!

Καὶ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

— ὦ, ὁ ἄνθρωπος! ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι τέρας ἔχον ὀκτὼ κεφαλὰς καὶ κέρατα δέκα! Ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη, ὀκτὼ μακρὰ ἔτη, τὸν ἐζήτουν ἀπὸ τῆς Βενετίας μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸν ἐζήτουν εἰς τὴν ζωλεάν του καὶ εἰς τὴν τρώγλιν του, εἰς τὴν μάνδραν του καὶ εἰς τὸ σφαγεῖόν του! Ἀλλὰ δὲν τὸν εὑρον, δὲν τὸν εὑρον διὰ νὰ τὸν φονεύσω. Τὸν εὑρον, ἀλλὰ μ' ἐφόνευσε. Μ' ἐφόνευσε καὶ αἱ πληγαὶ του ἔσχισαν βαθέως τὸ στῆθός μου. Ἀχ, δὲν μοὶ ποιεῖ τόσον ἡ μάχαιρά του, ὅσον μοὶ ἐπόνεσεν ἡ κατάρατος ἐκείνη προδοσία

του. Μοὶ ἤρπασε τὸν θησαυρόν μου, τὴν τιμὴν μου, τὴν εὐτυχίαν μου! Ἐπικατάρατος νὰ εἶναι ἡ νύξ, καθ' ἣν ἐπρόσφερα εἰς τὸν Βενετὸν τὴν φιλοξενίαν μου. Ἐπικατάρατος ἡ στέγη, ἥτις τὸν ἐστέγασεν, ἐπικατάρατος ἡ τράπεζα, εἰς ἣν ἐδείπνησεν, ἐπικατάρατος ἡ ἐστία, εἰς ἣν ἐθερμάνθη. Ποῦ θὰ τὸν ἐπανεύρω; πῶς θὰ τὸν ἐκδικηθῶ; Μὲ φεύγει ὡς σκιά, ὡς ὄνειρον, ὡς φάντασμα. Ἰδοῦ, ἰδοῦ αὐτός. Ἦλθε πάλιν. Ἦλθε καὶ μὲ ἐμπαίζει. Γελᾷ μὲ τοὺς ὁδόντας του. Ἰδοῦ, πάλιν φεύγει! Ἀλλὰ θὰ σὲ συλλάβω, Βενετέ!

Καὶ ἀναπηδήσας μὲ βίαιον καὶ σφοδρὸν κίνημα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ διαπέδου καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας, ἵνα συλλάβῃ σκιάν τινα. Ἡ γραῖα γυνὴ ἐσταυροκοπήθη καὶ συνεστάλη εἰς τὴν γωνίαν τῆς.

— Ἰησοῦ, Μαρία, βοήθησε. Ἄγιε Μάρκε, σῶσε. Πλάγιασε, ἄνθρωπε, εἰς τὴν κλίνην σου, καὶ δὲν εἶναι κανεῖς. Γραπτὸν μοῦ ἦτον καὶ τοῦτο!

Ἠγέρθη καὶ τὸν ὑπεστήριζεν ἵνα κατακλιθῇ. Ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ παρήλθε, καὶ ἐκτεθεὶς ὑπτίος ἐπὶ τῆς κλίνης ἀπεναρκῶν ὁ ἀσθενής.

Ἡ γυνὴ ἐπανεληθούσα ἐκάθισε παρὰ τὴν ἐστίαν. Δὲν ἐφάνη φοβηθεῖσα ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἐγγόγγυζε διότι τὴν κατεδίκασεν ἡ τύχη τῆς νὰ εἶναι νοσοκόμος καὶ δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ ἔχῃ ἄλλο ἐπάγγελμα.

(ἀκολουθεῖ)

Καὶ τότε πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τῶν ἐντυπώσεών μου ἀπὸ τῆς ἀνίας εἰς τὴν γλυκυθυμίαν, ἀπὸ τῆς πληξέως εἰς τὴν εὐχρέσκειαν, ἀπὸ τῆς ἀγριότητος εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Σταδίου;

Ἀμνηχανῶ. Ἰσως, ἂν ἤμην ποιητής, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπαντήσω, — ἀλλ' ὄχι περὶ, καθὼς τὰ γράφω τότε, — ὅτι δύο μυστηριώδεις ἀφορμαὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω πείρην μεταρρύθμισιν.

Ἡ ὥρα καὶ ὁ χωρισμός.

* *

Ἐξηγοῦμαι: Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου παρέλασις τελεῖται ἀκριβῶς περὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος δύνων χρυσῶναι τὴν ὀρίζοντα μὲ τὰ μαγικώτερα χρώματα, καὶ τὰς καρδιάς μὲ τὰς γλυκυτέρας συναίσθησεις· τότε τὸ ἀπαυδῆσαν πλῆθος, ὅπερ ἐπὶ δίωρον ἠκόνιζεν ὀφθαλμοῦς καὶ πόδας, ἐκτὸς τῶν ὥτων, μεθ' ὅλας τὰς ἀποπειράς τοῦ Σαΐλερ, ἀκούει ὦ τοῦ θαύματος! τὸν ὕμνον τῆς ἐλευθερίας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ μὲ τοὺς πρώτους τόνους του. Βλέπετε, ἡ ἐλευθερία ὠρίσθη διὰ νὰ φυγαδεύῃ τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας. — Ἡ ὥρα ἐκεῖνη ἦναι πλήρης ἀρώματος· καὶ τὸ ἄρωμά της ἦναι ἡ ποίησις· ἐν τῇ κεφαλῇ ἀνακυκλοῦνται γοητευτικὰ σχέδια εὐδαιμονίας, ὡς ἐξ ἐφόδου τότε ἀναβλύζοντα διὰ νὰ στερνύσῃ μαζῇ μὲ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ τελευταίου χρυσοπορφύρου κροσσοῦ τῆς δύσεως· ἀναμνήσει; παρίστανται ἡδύταται τῶν ἀσμητοτέρων συμβάντων τῆς ζωῆς· ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τοῦ κοινοτέρου ἐρωτολήπτου σχηματίζονται οἱ ἀριστοκρατικώτεροι τῶν ἐρώτων, ἀόριστοι, ἀλλὰ βαθύτατοι. Ὅτι ἐν ἄλλῃ ὥρᾳ μόλις ἐκίνει τὴν προσοχὴν, ἥδη κινεῖ τοὺς παλμούς· ἡ καλλονὴ καθίσταται μέχρι δακρύων περιπόθητος, καὶ ἡ ἀσχημία, ὑπὸ τὴν σκιάν της ἐσπέρας, συμπαθίς· γεννᾶται διαθέσις νὰ καταθέσωμεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς τσέπης μας εἰς χεῖρας τοῦ ζυθοπώλου ἢ τοῦ ξενοδόχου, συνευχόμενοι μετὰ φίλου, καὶ ἔχομεν ὀρεξιν νὰ σφίξωμεν τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ μας. Εἶναι ἡ ὥρα, καθ' ἣν «οἰανδήποτε στᾶσιν ἂν τηρῇ τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ διατελεῖ γονυκλινής». Ἐν τοιαύτῃ στάσει προσευχῆς καὶ μετανόιας, ἡ ψυχὴ καθαίρεται ἀπὸ παντὸς βορβόρου.

Λοιπὸν ἐννοεῖτε διατὶ λησμονῶ καὶ ἐγὼ ἐξαίφνης τὴν πληξίν, καὶ τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν μισανθρωπίαν μου καὶ τὰς σατυρικὰς ὀρμὰς μου; — Τὸ σατυρικὸς ἀπὸ τὸ σάτυρα, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων.

Ἐπειτα δεύτερος παράγων τῆς ψυχοσωτηρίου μεταβολῆς εἶναι ὁ χωρισμός. Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κάθοδος τῶν περιπατητῶν εἶναι ἡ τελευταία γιοῦρα τοῦ τετραγύρου, μεθ' ἣν ἔπεται διάλυσις. Ὅλοι ἐκεῖνοι, ἀπὸ συνεπεριπάτησαν, ἀπὸ ἐξήσκησαν φοβερὸν γλωσσογράφημα ἐρωτολογίας ἢ κακολογίας, φοβερώτερον ὀφθαλμογράφημα ἐργολαβίας ἢ ξετιμωρίας, μέλλουν νὰ ἀποχωρισθῶσι· καὶ τότε ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπάθεια, ἡ πρὸς ἀλλήλους φροντίς, — ἔστω καὶ γάτας πρὸς ποντικόν, — τὴν ὁποίαν ἐκράτει κοιμισμένην ἡ συνήθεια, ἐξεγείρεται· καὶ τότε φθάνομεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα· καταφθάνει ἡ συγκίνησις, τότε ἐννοοῦμεν τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπολέσωμεν, καὶ διατιθέμεθα ἐπὶ τὸ τρυφερώτερον καὶ συγκαταβατικώτερον. Αἱ κακαὶ ἐντυπώσεις ἐξαλείφονται.

* *

Οὕτω θὰ ἐξήγουν τὸ πρᾶγμα, ἂν ἤμην ποιητής. Ἀλλὰ τώρα ποῖος ὁ λόγος τοῦ νέου μου ἐνδύματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦναι ἀληθὲς ὅτι τὸ δειλινὸν τῆς προχθεςινῆς Κυριακῆς πρῶτην φορὰν εὐρέθην τιλυγμένος;

Μήπως, ἐπειδὴ προσήγγιζεν ἡ ὥρα, οὐχὶ δυνάτων ἡλίου, οὐδὲ χωρισμῶν, ἀλλὰ τοῦ δεῖπνου, εἰς ὃ μὲ εἶχε κεκλημένον ὑπεχρεωτικὸς φίλος μὲ τὰ λουκουλιώτερα χρώματα παραστήσαι, ἤρχιζα νὰ βλέπω τὰ πάντα ὑπὸ τὸ λαμπρὸν πρίσμα τῆς μετ' ὀλίγον εὐδαιμονίας τοῦ στομάχου μου;

Καὶ ἡ ποίησις τῆς τρίτης αὐτῆς ἐξηγήσεως πλησιάζει περισσότερον εἰς τὴν πραγματικὴν σχολὴν.

Ὁνουλουλοῦ

ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ ΣΥΡΙΑΝΑ.

Κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ προσφάτων συμβάντων, τὸ θέατρον εἶναι Κράτος ἐν Κράτει, ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ ἀνεξελέγκτου Ἀστυνόμου.

Εἰς. — Λοιπὸν ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγκληματῶν ὅταν εὐνοῖται ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου τυχόν, εὐρίσκεται ἐν ἀσύλῳ καὶ μένει ἀκαταδίωκτος;

— Ναί, ὅταν κρατῶν τὸν κλάδον, ὡς ἰκέτης, ἐναγκαλισθῇ τὸν ἐφέστιον Θεόν.

— Τὸν Μολοχάδην;

— Ἡ τὴν Πριμαδόναν.

Κατὰ τινὰ βροχερὰν ἐσπέραν, ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὄρκου τῶν ἐραστῶν, ἐν τῇ Λοικίᾳ Λαμερμούρ, ὁ μηχανικός τοῦ θεάτρου Πρεῦμα, παράλειψε νὰ κρεμάσῃ τὴν Σελήνην, καὶ οὕτω οἱ δύο ἐρασταὶ ὤμοσαν πίστιν, ἄνευ Σελήνης.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιπλήττει τὸν μηχανικόν, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς Σελήνης.

— Μὰ πῶς νὰ φανερῶσω φεγγάρι, ποῦ δῶω χαλὰ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν βροχή; Εἶναι χασοφεγγαριά.

Μεταξὺ ἐγγάμου καὶ ἀγάμου·

— Διατὶ, ἀφ' οὗ ἀπολαύσῃ τις τὸ ἐρώμενον πρόσωπον, χάνει τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρότερον δι' αὐτὸ ἔλξιν;

— Δὲν χάνει εἰμὴ μόνον τὸ λ' ἐξ αὐτῆς.

— Καὶ τί μένει;

— Ἡ ἔξις.

Μεταξὺ Εἰσαγγελείας καὶ Δικηγόρου. Συνήγορος. Ἀντίκρουσες ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐπιχειρήματά μου. Ἀλλὰ μετὰ δευτερολογίαν σου, ὅταν δὲν θὰ σοῦ δίδεται πλέον ὁ λόγος νὰ μ' ἀντικρούσῃς καὶ τρίτον, θὰ σοῦ ἔμω 'ς τὴν μύτη. Εἰσαγγελεύς. Τότε δὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀγορεύσω. Παρμίζομαι...

BEC.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

TO BAZAR DE LA HAVANE

ἦται τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος **Κεντρικὸν ν Καπνοπωλεῖον** τοῦ κ. Χρήστου Ἀγγελίδου λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς πολυαριθμούς αὐτοῦ πελάτας ὅτι ἐκάστην Κυριακὴν θὰ μὲν κεκλεισμένον.

Ἐλπίζει ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο οὐ μόνον θὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν κυρίων πελατῶν